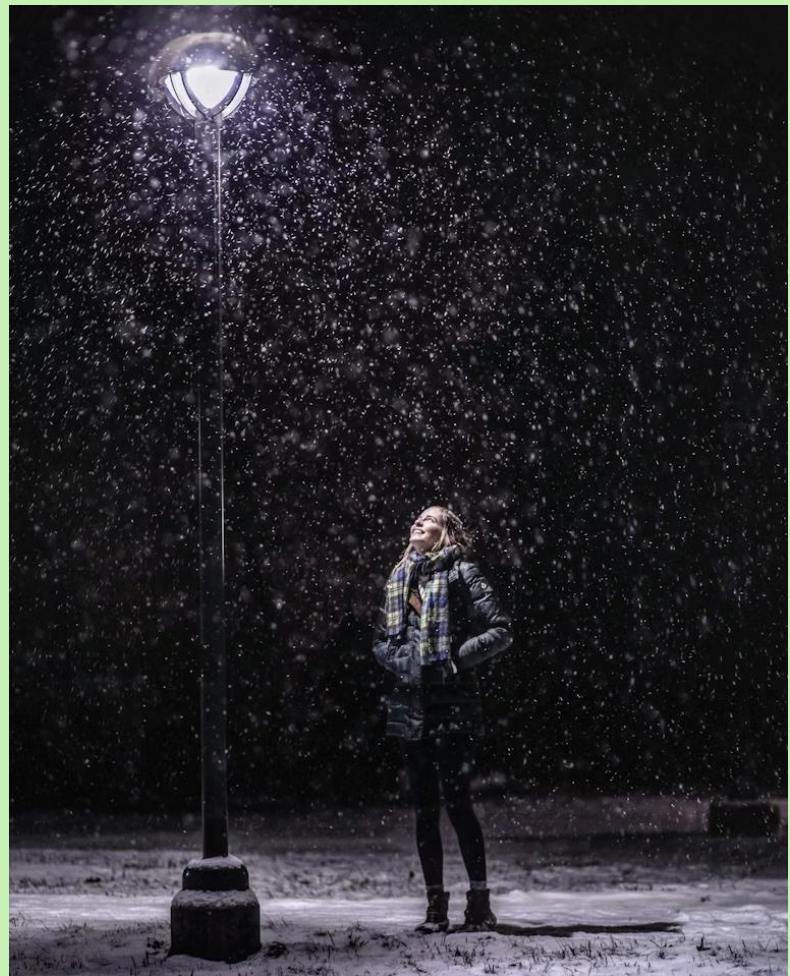

Complau

L'espai de pregària d'avui el configura la gelor. De portes endins, trobo el meu espai de quietud, potser arran de finestra aguantant, sigui pluja, sigui gebrada, sigui nevada... o bé en el meu imaginari.

Si és el cas, guaito l'aigua o la neu que puguin caure al terra, al carrer, a l'asfalt, al balcó. M'adono de la verticalitat de la caiguda, de la lentitud si és neu, de la celeritat si és gebrada o si es tracta de pluja. Miro de resseguir alguna gota, algun floc, fins que toca en terra. Ho faig un i altre cop. Cap cau infecund. Prenc consciència de la força de la gravetat i de com més lleugera és la caiguda, més esquivada es fa l'aigua a la força de la terra.

Ho faig un i altre cop. Cap cau infecund. Com la paraula que desitjo que surti de la meua boca. Recordo l'aigua que en la dutxa matinal he deixat caure sobre tot el meu cos. Res infecund. Imagino la força i el dinamisme de l'aigua quan baixa riu avall o quan m'he aturat a contemplar el saltant d'aigua: *"cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació"* (Is 12, 3). Aquest dinamisme és el que demano per tota paraula que surti de la meua boca, la dinàmica que es dona quan surten paraules d'agraïment.

Llegeixo [Mt 3, 13-17](#). Hi trobo una immersió a l'aigua, la de Jesús. La prèdica de Joan. Imagino com les paraules del text cauen damunt meu com l'aigua de la dutxa, com l'aigua del baptisme. Em deixo batejar, dutxar, amarrar, per les paraules: "Tu ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut". Les sento caure damunt meu, m'impregno d'aquesta dutxa com la pluja fina que cau o els lleugers flocs de neu que lentament toquen terra. Mentre, sento el dinamisme de la paraula sobre mi: "Ets el meu Fill, la meva Filla, estimat, estimada, en tu m'he complagut".

Deixo que les paraules em banyin. Banyant-me en la Paraula, de veu del Pare-Mare que es complau en mi. Em pregunto: què sento endins quan escolto aquesta complaença de Déu? Quin sentiment em neix? Ara deixo que aquestes mateixes paraules de complaença de Déu caiguin damunt els que aquesta setmana em trobaré, em creuaré, coincidiré, parlaré presencialment o virtualment. Deixo que siguin també banyats per la complaença del Pare. Em pregunto què es mou en mi quan sento que Déu es complau també per, en ells. Activo la meva lloança pel Senyor.

"Bless, the Lord"

Acabará por diluirse
todo cuerpo en el abrazo,
que necesita soltarse
para crecer en la distancia.

Acabará por extinguirse
toda prisa urgente,
para que la vida
se asiente en la pausa.

Acabará por vaciarse
toda palabra estrujada,
que necesita distenderse
para llenarse en el agua.

Sólo Tu, Señor
prisa, abrazo y palabra.
Sólo Tu, Señor,
pausa, distancia y agua.
(B. González Buelta)

He sentit el doll d'aigua damunt meu. Demano moure'm per aquest dinamisme de l'aigua que brolla, circula, empeny i no s'atura. Demano que la teva aigua em sacii, Senyor. Que la teva complaença susciti en mi complaure'm per tot el que hi ha creat, complaure't per tot el que hi ha creat. En el Parenostre d'avui confio la meva gratitud per sentir-me i saber-me estimada, estimat.